

fulde ligge i den daarlige Lønning, blev det jo mindre ærefuldt at være Officer end at være Menig, da Officererne have en meget højere Løn. — Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) erkjendte ligesom de to ærede Talere, jeg allerede har omtalt, at Lønningen, som den er foreslaaet af den høitærede Minister, er utilstrækkelig; men han udtalte reent og klart den Betragtning, hvis Berettigelse jeg bekæmper, at den lave Lønning er en Skat, som lægges paa den Værnepligtige. Han udtalte reent og klart, at den Værnepligtige ikke kan leve af den Lønning, han har, men at han ved Siden af at skulle bære Værnebyrden maa være pligtig til at udrede det Tilskud til sin Lønning, som er nødvendigt for at kunne leve. Dette udtalte det ærede Medlem med rene og klare Ord, og jeg er ham meget taknemmelig derfor, thi det er mig af sær Vigtighed at faae slaet fast, at ogsaa de, der bekæmpe vort Forslag, maae erkjende, at Lønningen er utilstrækkelig, maae reent og uforbeholdent udtale, at de fordrer en Skat af de Værnepligtige, som jeg kunde ønske opført som en særegen Skat, idet den passende kunde benævnes Blodskatten. Det vilde være et Navn, der var meget oplysende ved Vedømmelsen af disse Forhold, thi det er en Blodskat, der paalægges, naar man, uden at see hen til vedkommende Værnepligtiges Skatteevne, fordrer, at han skal udrede en Skat, fordi han er Værnepligtig, aldeles naanseet om han er istand dertil eller ikke. Det ærede Medlem ophyste os rigtignok om, at det Tilskud, der var at give af den Værnepligtige, for at han kunde leve, var saa lidet, at det i Almindelighed ikke vilde kunne faae nogen Betydning for hans Fremtid; at en Mand maatte forbruge en lille Sum Penge, medens han affjente Værnepligten, var en Skat, som han maatte finde sig i at betale; blandt Andet af den Grund, at en saadan lille Skat Penge ikke kunde faae nogen Betydning for hans Fremtid. Det var denne Tanke, det ærede Medlem udtalte, ja, han gif saa vidt, at han, meget langt fra at see en ubillig Byrde i denne Skat, endog gjorde sig til af, at man ved at ordne Forholdene paa denne Maade vilde være en Velgjører imod disse aldeles uformuende Mennesker, idet man

vilde nøde dem til at samle en Sparestilling, som de da skulde opæde i Statens Tjeneste. (Berg: I deres egen Tjeneste!) Nei, naar man er Værnepligtig, gjør man ikke Tjeneste for sig selv, men man tjener Staten. Naar det ærede Medlem forlanger, at Lønningen skal bestemmes saaledes, at det bliver nødvendigt for en uformuende Mand at lægge en Sparestilling tilside, forinden han træder ind i Tjenesten, vil han altsaa have, at den Værnepligtige skal bære Værnepligtens Tryk, endog længe før han kommer i Tjenesten; thi naar man maa indrømme, at den Løn, en Karl eller en Tjenestedreng har i de Aar, der gaae forud for Værnepligten, er saa overordentlig lille, at hvis han foruden at leve skal lægge Noget tilside for at kunne spise det op i Værnepligtstiden, er det virkelig at strække denne ud over en Deel af den Tid, der dog billigvis kunde være hans egen. Det ærede Medlem indrømmede altsaa med rene Ord, at det var i højeste Grad fornødent at offere Noget; men han var dog ikke, saaledes som det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 5te Valgfreds, af den Mening, at man kunde blive staaende ved den nuværende Lønning. Han indrømmede, at man ikke kunde være bekendt at give Soldaten en saadan Lønning, og dette lader allerede formode, at han vil stemme for nogle af disse Endringsforslag. (Berg: Det sagde jeg!) Jeg beder om Forlæbelse, det har jeg overhørt. — Jeg skal nu tillade mig at bære nogle Dieblit ved, hvad den høitærede Krigsminister udtalte til Forsvar for Regjerings Forslag om Lønningen. Han henviste os da først til Preussen; Preussen staaer for den høitærede Minister som det forjættede Land, ja, han gif endog saa saa vidt, at han næsten fandt det forunderligt, at en Danst, naar en Preusser kan leve under 20 Skill. om Dagen, ikke skulde kunne leve for dette Beløb. Hvis jeg sagde, at jeg fandt en saadan Yttring af den høitærede Minister forunderlig, vilde det ikke ganske udtrykke den Følelse, hvormed jeg hørte den; jeg finder den ganske naturlig af den høitærede Minister, om jeg end finder det meget beklageligt, at en danst Minister kan see hen til Preussen og den preussiske Hærs Tilstand som Noget, der uden Videre kan over-